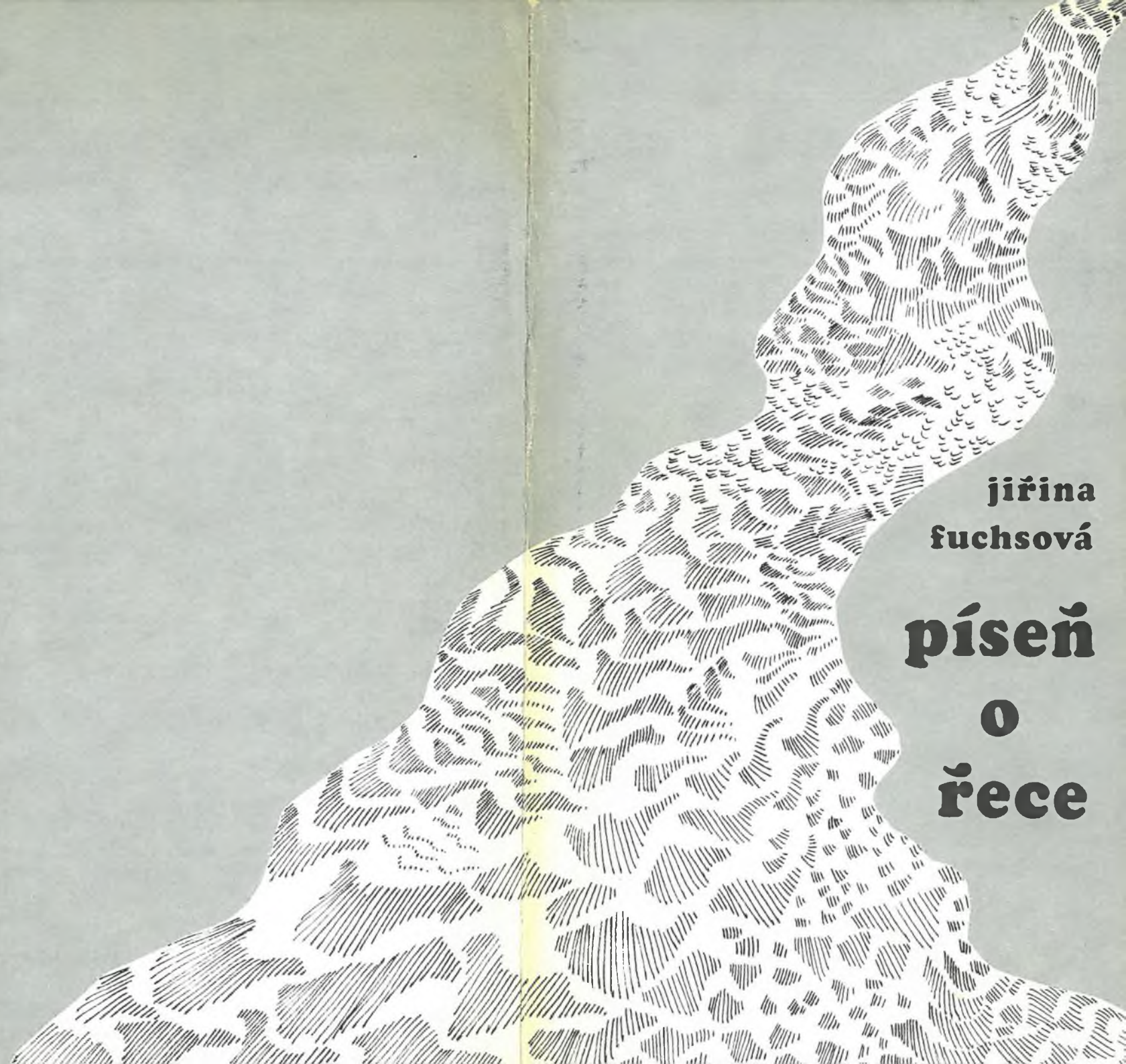

Jiřina Fuchsová
PÍSEŇ O ŘECE
Ilustrovala
a obálku navrhla
Jana Demartini-Svobodová
Vydalo
jako svou 6. publikaci
nakladatelství
Framar Publishers
roku 1979
nákladem 150 výtisků
Vytiskla
Gemini Graphics
ve Venice
v Kalifornii
První vydání
006 - 79

jiřina
fuchsová
**píseň
o
řece**

Copyright © 1979

by Jiřina Fuchs

Illustrations Copyright © 1979

by Jana Demartini - Svoboda

All rights reserved

Printed in U.S.A.

For information address

FRAMAR PUBLISHERS

P.O. Box 66453

Los Angeles

California 90066

"Yollotl my heart
what are you up to?
you are a thief
catch the black-and-red water
catch it in your word-net
and make a song"

Nahuatl poem

/Toni de Gerez: TWO RABBIT, SEVEN WIND/

Pstružím vodám

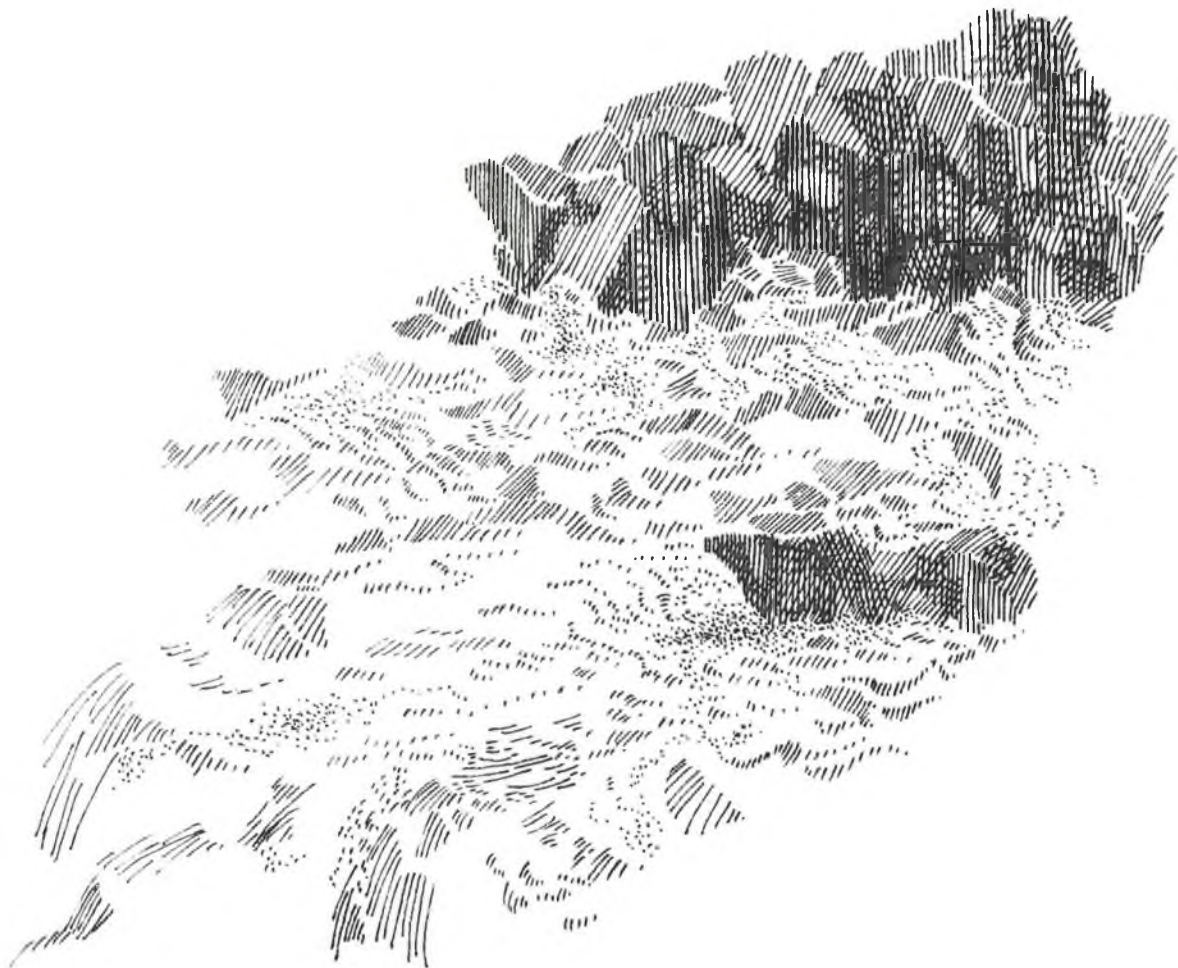

Když přijdeš zrána k vodě
voda mluví
Stříbrná šeptem
nahlas voda zlatá
Zelená voda
zní jak hlasy žluví
a pomlaskává
jak šumavská blata
O čem ty vody mluví za šera?
O tom
že řeky plynou v jezera

Co je to
řeka?
Voda věčně živá
Tekuté stříbro
Modro
které zpívá
Splavný i mělký
zlatonosný čas
A symbol
Vírů
hlubin
mělčin v nás

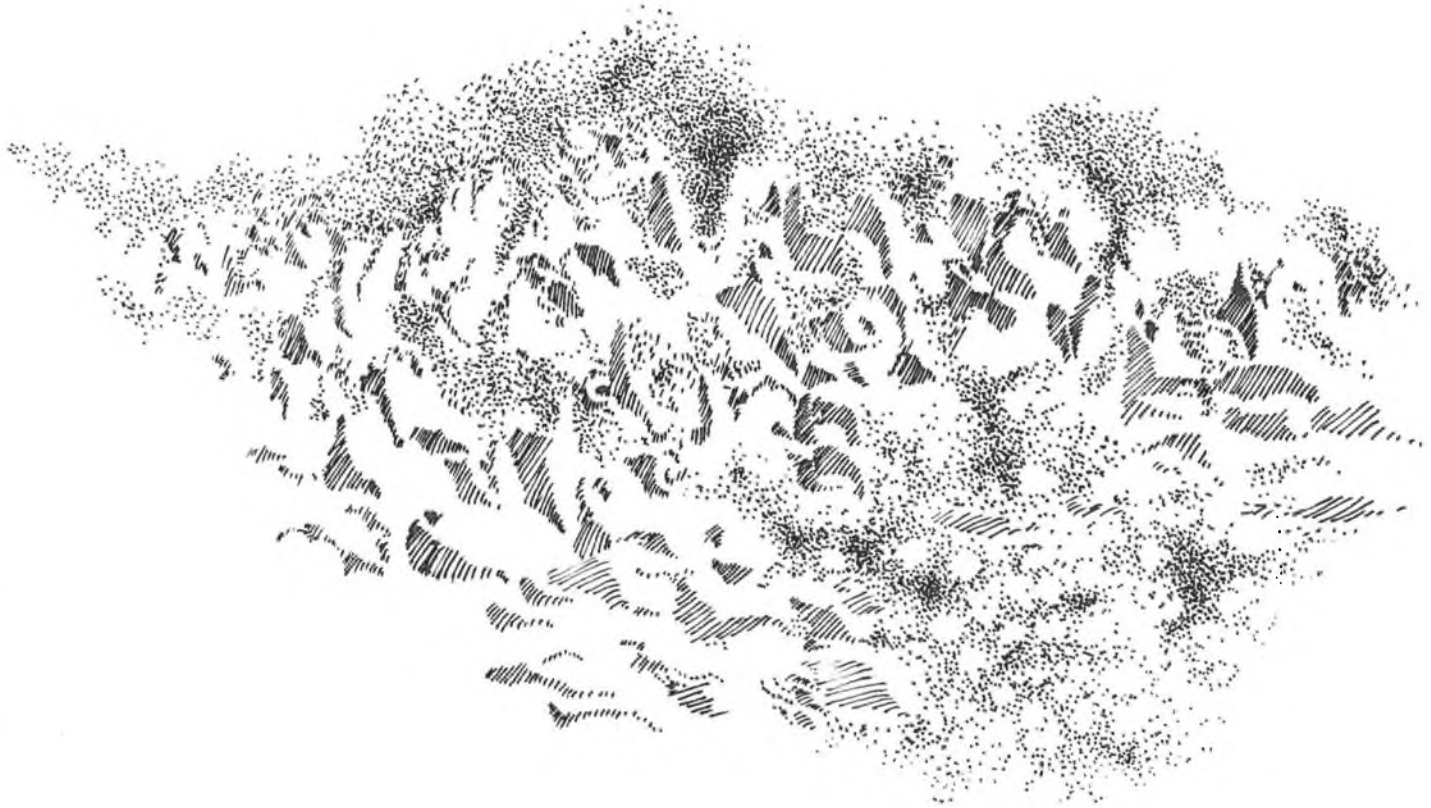

Odkud jdeš?
Ptám se vody spěchající
Neslyší
Mlčí
Nebo nechce říci?
Úsvit ji halí do bělavých stór
A když si myslím
jaká je to škoda
že nechce mluvit
šeptne tiše voda:
Rodím se z lásky
jako každý tvor

Horká noc léta
Nebes temný stín
neslyšně padá do trav
do květin
a ztichlá země
oči zavřené
vzdává se nebi
cele
zasněžně
Pak přijde jitro
Náhlé chladno ranní
učiní konec jejich milování
a než se nebe vzdálí
takřka v mžiku
leskne se voda
v listí jaterníku

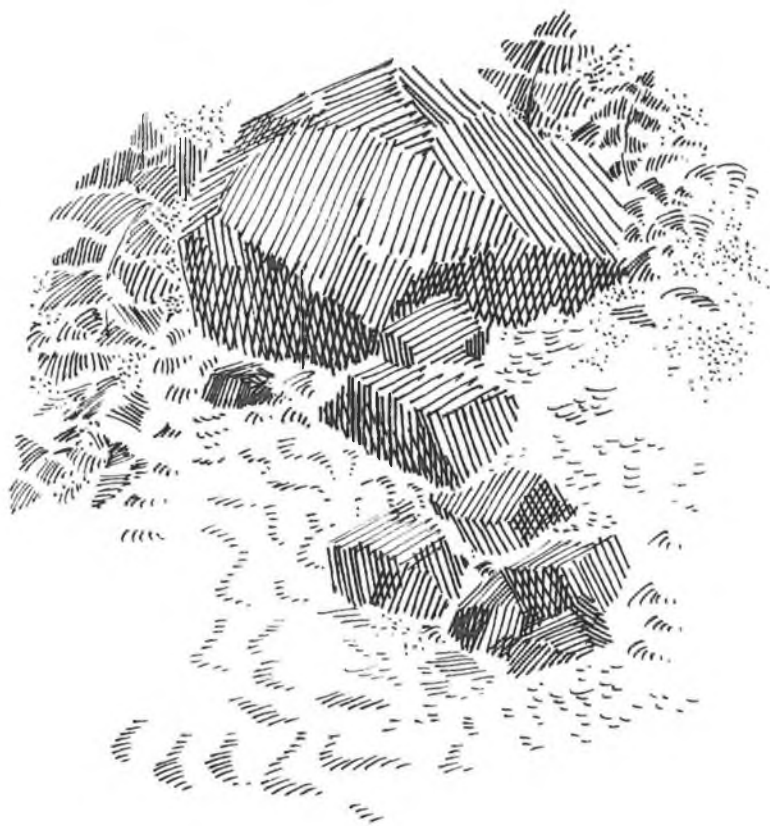

Ke kapce kapka
Korálové šňůry
Krystaly ticha
Chladné slzy shůry
ve vlasech země
v řasách kapradí
A jak je jitro do pramének slévá
rostou a těžknou
Zlátnou
Jako réva
když zvolna
těžce
kane do kádí

Tu nejbliže je řeka svému vzniku
V kapradí
V mechu
V listí jaterníku
Když voda ještě neví
že už je
Když ale v pramen počne splétat vlasy
není to domov
na co myslí asi
A každou vlnou
se mu vzdaluje

Do dálky spěchá
Touha beze jména
nebem jí daná do věčného léna
ji bez úlevy vrhá dolů
vpřed
Co čeká ji
až po zápase smělém
dotkne se cíle zkrvaveným čelem?
Místo
kde provždy skončí její svět

Teď se však ještě přes balvany řítí
Netuší
slepá
že ztratí své bytí
až dospěje
kam touha vede ji?
Ach
jistě ví
Však touha nekonečná
dotknout se
krví
samotného věčna
vrhá ji v srázy
ještě prudčeji

Pak ticho
ticho
Po divokém běhu
její tok klidní
Dravá prudkost v něhu
jak v mléko krev se rázem převrací
A ona ví
že než se šero sklene
obejme ji jezero vytoužené
A z něho
že se řeka nevrací

Je blízko již
Jezera náruč měkká
se třpytí stříbrem
Trpělivě čeká
až ona zdolá ještě jeden sráz
A řeka
náhle na planoucím čele
cítí dvě chladné dlaně rozehvělé
Polibky v řasách
A zas
a zas
a zas

Čas není víc
Jen modro
které vzhůru
pozvolna vzlíná
Stoupá do azuru
až nezanechá
žádných
žádných stop
A jezero
v němž bude věčně živá
jí naposledy
tiše
modře zpívá
a písni stele
její modrý hrob

Ranchería Creek, září 1978